

Holub po francouzsku a lišák na víně

To odpoledne měl Léonard hodinu fyziologie s profesorem Rainssardem. Přednáška ještě ani nezačala, když si k němu na lavici v posluchárně přisedla Rose. Přišla s velkou kabelou. Timoléon Rainssard zahájil výuku a o deset minut později položil studentům otázku:

„Kdo z vás ví, kolik má muž žeber?“

„O jedno méně než žena!“ pronesl jeden vtipálek.

„Kupodivu ne, pane zajímavý. Bůh možná vzal jedno žebro Adamovi, aby stvořil Evu, jak se píše v Bibli, ale jejich děti se narodily se správným počtem žeber, což dokazuje, že příroda si poradí se vším.“

Rose zvedla ruku.

„Student s kloboukem s květinami,“ řekl Rainssard.

„Člověk má dvacet čtyři žeber rozdělených do dvanácti párů, z toho dva páry jsou takzvaná „volná“ žebra, protože vepředu zůstávají nespojena.“

„Skvěle slečno, gratuluji vám.“

Zatímco Rainssard pokračoval v přednášce, Rose se obrátila na Léonarda:

„Když člověk cpe hrudníky žen do korzetů, rychle se naučí, kolik mají žeber.“

Učedník anatomie počkal do konce hodiny a pak požádal Rose o vysvětlení. Co tu dělá? Pro vstup do cechu modistek a výrobkyň stuh je taky zapotřebí diplom z chirurgie?

„Uposlechla jsem vzkazu princezny de Chimay,“ vysvětlovala Rose.

„Co máte v té tašce? Neříkejte mi, že...“

„Ticho! Stačí, že s tím musím chodit po městě. To proklaté zlato je šíleně těžké.“

Žasnul. Ta šílená ženská přinesla kletbu až do chirurgického sálu! Zatímco se hádali na chodníku, zavolal na ně z prahu kabaretu nějaký břichatý pán oblečený podle anglické módy ve vypasovaném kabátu s velmi vysokým límcem.

„To je náš kontakt,“ řekla Rose a přešla ulici směrem ke kabaretu.

Když bylo plno, střídali se tu umělci, aby pobavili hosty. Po smíchu vysychá v hrdle a víno dává chuť se bavit, ty dvě věci se doplňují. Břichomluvec, který hovořil s nábytkem, vystřídala akrobatka, která se dokázala složit na polovinu v opačném směru. Nějaké děčko obcházelo s kloboukem, zatímco nějaký piják se snažil štípnout do zadku gymnastku a vysloužil si za to štouchanec.

Neznámý je čekal v zadní části sálu.

„Jmenuji se Algernon Johnson, poddaný Jeho Veličenstva Jiřího III. Posadte se a objednejte něco k pití.“

Neudělal na ně dobrý dojem. Byl nejen otlý, ale měl také trudovitou pokožku, jak bývá zvykem u lidí, kteří příliš holdují levnému vínu. Zblízka byl patrný i obnošený oděv a povadlá paruka, takže vypadal jako člověk, který se na společenském žebříčku značně propadl.